

Tercera de Mahler

DILLUNS, 10 DE JULIOL DE 2017 – 21.00 h
Estiu al Palau *Sala de Concerts*

Cristina Faus, mezzosoprano
Cor Infantil de l'Orfeo Català (Glòria Coma i Pedrals, directora)
Cor de Noies de l'Orfeo Català (Buia Reixach i Feixes, directora)
Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC)
Manel Valdivieso, director

Programa

Gustav Mahler (1860-1911)

Símfonia núm. 3 en Re menor

1. Kräftig, entschieden (*Vigorós i decisiu*)
2. Tempo di Menuetto (*Tempo de minuet*)
3. Comodo (Scherzando). Ohne Hast (*Confortable*)
4. Sehr Langsam. Misterioso. Durchaus Leise (*Molt lent, misteriós*)
5. Lustig im Tempo und keck im Ausdruck (*Divertit en tempo i descarat en expressió*)
6. Langsam, Ruhevoll. Empfunden (*Lent, tranquil, sentit*)

El Cor de Noies i el Cor Infantil formen part de l'Escola Coral de l'Orfeo Català, que rep el mecenatge de la Fundació Banco Santander.

Durada aproximada del concert: 90' minuts sense pausa

Podeu trobar la lletra i la traducció dels textos del quart i cinquè moviments, així com les biografies completes dels intèrprets, a la fitxa del concert al nostre web: www.palaumusica.cat

DIVENDRES, 4 D'AGOST DE 2017 – 17.30 h
Estiu al Palau — *Petit Palau*

Yutong Sun, piano

Yutong Sun, piano (finalista del 62è Concurs Internacional Maria Canals)

D. Xostakòvitx: *Preludi i fuga núm. 24, en Re menor, op. 87*
G. F. Händel: *Xacona en Sol major, HWV 435*
L. van Beethoven: *Sonata núm. 31, en La bemoll major, op. 110*
J. S. Bach - F. Busoni: *Xacona en Re menor, BWV 1004*

Comentari

“La meva simfonia serà alguna cosa que el món encara no ha escoltat. Tota la natura troba en ella una veu per relatar quelcom profundament misteriós, quelcom que només pressentim en somnis. Et diré que certs passatges quasi m’espanten. He arribat a preguntar-me si realment hauria d’escriure-la.” Gustav Mahler

La *Tercera Simfonia* de Mahler és una obra tan extensa, tan plena de significats, tan variada i tan extrema, que supera, en aquests àmbits, qualsevol altre projecte simfònic amb què es pugui comparar. Si en la primera i segona simfonies Mahler adopta el punt de vista de l’home que pateix i lluita, en aquesta, en canvi, l’autor s’endinsa fins al cor mateix de l’existència per posar música a la natura, al món, a tot el cosmos. Aquesta simfonia es pot descriure com un viatge filosòfic ascendent des de la matèria física com a primera etapa fins a l’amor com a última i més elevada estació.

Mahler va posar títols als moviments i a la simfonia sencera, després els va anar canviant i al final va decidir deixar la música sola, sense cap nom ni explicació. Tanmateix, conèixer aquests títols ens permet seguir millor el programa que el compositor tenia al cap. El primer moviment, enorme, grandíol i terrible, mostra les forces salvatges de la creació i s’havia de dir “El despertar de l’estiu”. El segon s’havia de dir “El que em diuen les flors del prat”. I el tercer, “El que em diuen els animals del bosc”. Referències explícites a la vida vegetal i animal.

El quart, “El que em diu la nit”, fa referència a la naturalesa humana i Zaratustra de Nietzsche: “*Profund és el patiment del món, però el plaer és més intens que el patiment [...] tot plaer anhela eternitat, profunda eternitat.*” Cap altres paraules podien reflectir millor el pensament de Mahler en aquells temps, profundament influït per la lectura de *La gaia ciència* de Nietzsche.

El cinquè temps, i següent estadi d’aquest viatge ascendent, l’havia titulat “El que em diuen les campanes del matí”, i fa referència als àngels.

El sisè i conclusiu moviment és un temps lent emotiu i optimista, que havia de portar per títol “El que em diu l’Amor”. Així, doncs, l’última parada, l’estadi més elevat del viatge és l’amor.

Mahler sorprèn prescindint de veu i text en aquest moviment final (en les altres simfonies amb veus solistes o cors, aquests són presents sempre al final). Aquesta renúncia pot ser interpretada com la voluntat de Mahler d’arribar a l’estadi més elevat només amb música. Ha començat amb orquestra sola per expressar la terra, les plantes i els animals, ha necessitat la paraula per expressar la humanitat i els àngels (i aquí paraula es pot entendre com a poesia i com a pensament), però quan vol anar més enllà, quan vol expressar el misteri i la grandesa de l’Amor, només la música sola hi pot arribar. Només aquesta pot anar més enllà del text (qui diu text, diu parla, diu pensament) i, així, reflectir el misteri i la grandesa de l’Amor.

Mahler, acusat moltes vegades de pessimista, d’estar sempre sotmès als dictats de la tragèdia i de tenir un humor macabre, acaba la seva simfonia en què descriu el cosmos amb un serè i enorme temps lent ple d’esperança i optimisme.

Joan Oller i Cuartero, director general de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat